

Autoretrat d'Alfred Arruga (president 1977-1981)

Manuscrit del Dr. Arruga cedit pel Dr. Daniel Vilaplana

Biografia i breu curriculum

Nascut a Begur, empordanet, 1920. Benvingut, puig que precedit per noies. Naixement però sense ressonància, fora de l'àmbit familiar, eclipsat per esdeveniments més atractius

per a la premsa: bolxevics assetjant Varsòvia, olímpada a Anvers, complot contra Lloyd George. Nul. les possibilitats de cabuda a les *Notas de Sociedad*, acaparades per la petició de la mà de la Marquesa de San Vicente del Barrio pel Duque de Alba. De la quinta del biberó, una oportuna pleuresia m'envià als Alps, on vaig fruit de les llargues vacances del '36. Sóc llicenciat (1948) i doctor (1956) en Medicina i Cirurgia. Amb títol d'especialista en oftalmologia (1960). La meua tesi doctoral versà sobre polímers macromol.leculars. *La Comunicación solicitada* sobre plàstics en clínica i cirurgia oftalmològiques i tècnica anatòmica (1955). La meua ponència (1961) sobre estrabisme.

Sóc conscient que en els guardons que m'hagin pogut caure, *honorary memberships*, etcètera, hi pogué influir el cognom que arrossego. I, com que sempre m'ha inspirat commiseració la petulància i la satisfacció lluïnt llores, siguim permès plagiar el curriculum vitae d'un americà popular, que vaig trobar deliciós: "I am what I am, 'cause I am what I am. And so that's all I am".

Fets i anècdotes

Inicialment la nominació em va entrar. Jo pensava que ens presidiria el gran amic, excel.lent oftalmòleg, i persona boníssima que fou Gabriel Pérez-Bufill. A més a més, per la maleïda política de postguerra, ja s'havien "saltat" al seu pare, el doctor Agustí Pérez-Bufill. Malauradament el Gabriel ens havia deixat uns mesos abans.

Em vaig assabentar de la meua presidència l'endemà de l'elecció (cosa impensable enguany) per una telefonada de l'amic Loscos, també prematurament mort, car aleshores no hi havia presentació prèvia de candidatures. Sense ésser oftalmòleg, tan sols metge membre de l'Acadèmia, hom podia proposar al company que volgués i fins i tot votar.

No fou la meua l'única vegada que s'havia elegit un company absent i no assabentat.

La veritat és que la missió em resultà comodíssima i molt agradable gràcies als excel.lents companys de junta: Loscos, Mascaró, Menacho, Nadal. Joaquim Arumí, membre de l'anterior junta, s'oferí generosament a fer de *trait d'union* i assessorar-nos durant el període de novells. Foren quatre anys de grat record. Ni el més mínim núvol.

Com a anècdotes recordo que, entre els convidats estrangers vàrem tenir un suís eminent. Jo recordava, dels meus temps en terres helvètiques, l'envejable políglotisme dels suïssos. En aquells temps quasi tots parlaven francès, alemany (el *Hochdeutsch* i, els de la Suïssa alemanica, el *Schwitzerdütsch* cantonal) i l'italià. Molts també l'anglès i fins i tot el *romanche* dels Grisons. Ni cal dir que els molt cultivats coneixien a més a més el llatí i el grec antic. El nostre hoste va presentar dues comunicacions. En la primera parlà en francès. Cap problema: gairebé tothom l'entenia i, a més a més, la traducció simultània era excel.lent. En la segona va voler jactar-se de políglotisme: "Cette fois je parlerai en espagnol". Però no estava prevista una traducció simultània entre *el seu* castellà i *el* castellà; ningú no entengué un borrall.

Arribada l'hora de la cessació vaig tenir la joia de veure que en la votació va ser elegit Rafel Menacho. No solsament digníssim portador d'un dels cognoms que més glòria donaren a l'oftalmologia a l'alba del segle XX: era l'home que més havia fet per l'Associació en els anys precedents, amb l'ajut valuós de fins i tot familiars seus.

Autoretrato de Alfred Arruga (presidente 1977-1981)

**Manuscrito del Dr. Arruga cedido por
el Dr. Daniel Vilaplana**

Biografía y breve curriculum

Nacido en Begur, “empordanet”, 1920. Bienvenido, puesto que precedido por chicas. Nacimiento sin embargo sin resonancia, fuera del ámbito familiar, eclipsado por acontecimientos más atractivos para la prensa: bolcheviques sitiando Varsovia, olimpiada en Amberes, complot contra Lloyd George. Nulas posibilidades de cabida en las *Notas de Sociedad*, acaparadas por la petición de la mano de la Marquesa de San Vicente del Barrio por el Duque de Alba. De la quinta del biberón, una oportuna pleuresía me envió a los Alpes, donde gocé de las largas vacaciones del '36. Soy licenciado (1948) y doctor (1956) en Medicina y Cirugía. Con título de especialista en oftalmología (1960). Mi tesis doctoral versó sobre polímeros macromoleculares. La *Comunicación solicitada* sobre plásticos en clínica y cirugía oftalmológicas y técnica anatómica (1955). Mi ponencia (1961) sobre estrabismo.

Soy consciente que en los galardones que me hayan podido caer, *honorary memberships*, etcétera, puede haber influido el apellido que llevo. Y, como siempre me ha inspirado conmisericordia la petulancia y la satisfacción luciendo laureles, permitidme plagiar el *curriculum vitae* de un americano popular, que encontré delicioso: “I am what I am, ‘cause I am what I am. And so that’s all I am”.

Hechos y anécdotas

Inicialmente la nominación me entristeció. Yo pensaba que nos presidiría el gran amigo, excelente oftalmólogo, y persona buenísima que fue Gabriel Pérez-Bufill. Además, por la maldita política de post-guerra, ya se habían “saltado” a su padre, el doctor Agustí Pérez-Bufill. Lamentablemente, Gabriel nos había dejado unos meses antes.

Me enteré de mi presidencia al día siguiente de la elección (cosa impensable hoy en día) por una llamada telefónica del amigo Loscos, también prematuramente fallecido, ya que entonces no había presentación previa de candidaturas. Sin ser oftalmólogo, sólo médico miembro de la Academia, uno podía proponer al compañero que quisiera y hasta votar.

No fue la mía la única vez se había elegido un compañero ausente y no enterado.

La verdad es que la misión me resultó comodísima y muy agradable gracias a los excelentes compañeros de junta: Loscos, Mascaró, Menacho, Nadal. Joaquim Arumí, miembro de la anterior junta, se ofreció generosamente a hacer de *trait d'union* y asesorarnos durante el periodo de noveles. Fueron cuatro años de grato recuerdo. Ni la más mínima nube.

Como anécdotas recuerdo que, entre los invitados extranjeros tuvimos un suizo eminente. Yo recordaba, de mis tiempos en tierras helvéticas, el envidiable poliglotismo de los suizos. En aquellos tiempos casi todos hablaban francés, alemán (el *Hochdeutsh* y, los de la Suiza alemana, el *Schwitzerdütsch* cantonal) y el italiano. Muchos también el inglés e incluso el *romanche* de los Grisons. No hace falta decir que los muy cultivados conocían además el latín y el griego antiguo. Nuestro huésped presentó dos comunicaciones. En la primera habló en francés. Ningún problema: casi todos lo entendíamos y, además, la traducción simultánea era excelente. En la segunda quiso jactarse de poliglotismo: “Cette fois je parlerai en espagnol”. Pero no estaba prevista una traducción simultánea entre *su* castellano y *el* castellano; nadie entendió ni una palabra.

Llegada la hora del cese tuve la alegría de ver que en la votación fue elegido Rafel Menacho. No sólo dignísimo portador de uno de los apellidos que más gloria dieron a la oftalmología a principios del siglo XX: era el hombre que más había hecho por la Asociación en los años precedentes, con la valiosa ayuda de incluso familiares suyos.